

EGLUTĖ

JUNE

1996

BIRŽELIS

Vol. 47 / Nr. 6

E G L U T Ė

BIRŽELIS / JUNE / 1996 Vol. 47 / Nr. 6

TURINYS

- 1 TĖVELI, AŠ TAVE MYLIU, *Kostas Kubilinskas*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 6 PETRAS IR LINA VAŽIUOJA Į ŠOKIŲ ŠVENTĘ – III,
Ramunė Kubiliūtė
- 8 KIŠKELIO DANTYS
- 10 LAKŠTINGALOS ANSAMBLIS, *Paulius Rukšėnas*
- 11 VILKAS IR KIŠKIAI, *Lukas Laniauskas*
- 12 SENOVĖS GYVENTOJAI, *Nida Degesytė*
- 13 ŽALIASPARNIS LAUMŽIRGIS, *Simona Balčiūnaitė*
- 15 AKROBATAI, *Leonardas Žitkevičius*
- 16 AR ŽINAI?
- 19 IŠ ISTORIJOS LOBYNO
- 23 ŽAISLIUKAI ŠAUKIA, *Leonardas Žitkevičius*
- 24 SPORTAS, *Edvardas Šulaitis*
- 29 SUDIE MOKYKLAI, *Vytė Nemunėlis*
- 30 JUOKŲ MAIŠELIS
- 32 GALVOSŪKIAI
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelės dail. J. Petrausko

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus: prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Alicija Brazaitienė, Regina Kučienė, Aldona Rauchienė, Vida Rimienė, Edvardas Šulaitis, Irena Šerelienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc. 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc. 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

TĖVELI, AŠ TAVE MYLIU

Gegužės mėnesį gėles dovanojame mamytėms, močiutėms, nes tai yra jų šventė – Motinos diena.

O kaip su tėčiu, tėveliu, tėvuku?

Ir jų diena artėja! Šiais metais birželio 16 d. švenčiame TĖVO DIENĄ.

Ar reikia Tėvelį sveikinti, ką nors jam dovanoti?

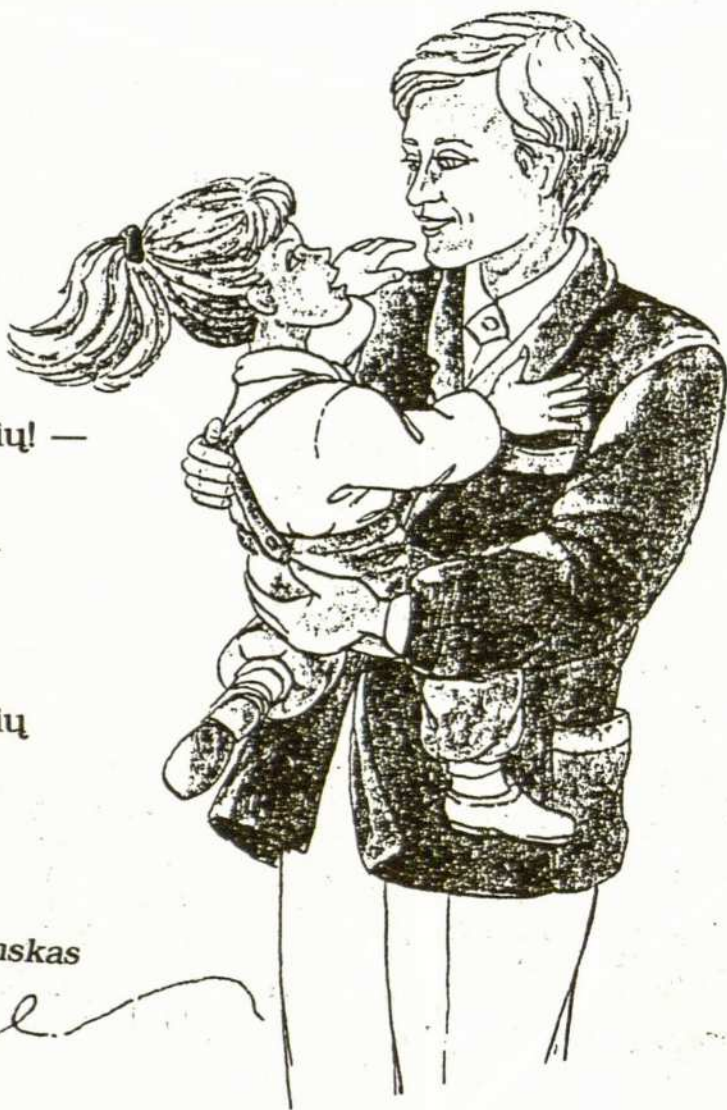
Taip, reikia! Ir neužmirškite pasakyti: AŠ TAVE MYLIU! (Red.)

Kai iš darbo grįžta tėtis,
Pasitinka jį mama.
Jiedu pradeda kalbėtis,
O aš laikiu nelinksma.

— Tėti, imk mane ant kelių! —
Aš prašau prieidama.
— Tu nevargink tėvelio, —
Man prikaišioja mama.

Mama, leiski man ant kelių
Pasėdėt su tėveliu:
Aš nevarginu tėvelio,
Aš, mamyte, jį myliu.

Kostas Kubilinskas

Dail. Diana Farapontenė

Vaikas seka tėvo taką.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

JONINIŲ NAKTĮ PRAŽYSTA PAPARČIO ŽIEDAS

Viena iš gražiausių lietuvių vasaros švenčių yra Joninės. Mūsų proseneliai šią dieną atlikdavo gamtos garbinimo apeigas, o šventę vadino RASOS arba KUPOLĖS vardu. Šią ilgiausią metų dieną taip pat vyko vasaros žolių ir šienapjūtės pagerbimas. Vėliau šventei buvo suteiktas Šv. Jono vardas.

Joninių naktis yra pilna paslapčių. Viena įdomiausių – tai stebuklingas paparčio žiedas. Jį visi ieško, tikėdamiesi surasti laimę. Tačiau žiedą saugo laumės raganos ir mėgina ieškotojus suklaidinti. Jei sumanysite ir jūs, vaikai, surasti paparčio žiedą, pasiimkite šventintą žvakę, kuri apsaugos nuo vidurnaktį siaučiančių piktų dvasių. Papartine lazda apsibrėžkite aplink save ratą, o jo viduryje pasiklokite drobule. Jei ryte ant drobulės rasite paparčio žiedą, tai turėsite burtininko galią.

Mūsų proseneliai garbino saulę ir laikė ją gyvybės šaltiniu. Joninių naktį jos garbei degino laužus. Šis paprotys yra išlikęs iki šiol. Joninės – vainikų pynimo šventė. Mergaitės savo galvas papucėdavo vainikais, o vėliau jais burdavo savo ateitį. Žolės, iš kurių buvo pinami vainikai, turėjo atnešti sveikatą ir apsaugoti nuo blogybių.

Dail. Diana Faraponienė

Paparčio žiedas

Lietuvių sakmė

Piemenukas ganė karves ir vieną praganė. Tą piemenuką išvarė naktį ieškoti karvės. Buvo švento Jono naktis. Piemenukui pasitaikė eiti per paparčius. Ir įkrito į vyželę paparčio žiedas – jis tuoj sužinojo, kur yra praganyta karvė.

Nuo to laiko piemenukas viską žinodavo.

Paparčio žiedas

Lietuvių liaudies pasaka

Vienas žmogus vidurnaktį ėjo per mišką. O tai buvo Joninių naktis, kada tikrasai papartis žydi.

Tą pačią akimirką pražydo papartis. Žmogus, eidamas pro šalį, tą žiedą nubraukė. Žiedas užkrito jam už bato.

Iškart žmogus tapo viską žinantis. Jis pamatė, kas dedasi visame margame pasaulyje, ką namiškiai veikia. Pamatė kiaurai žemę visus turtus ir pinigus užkastus.

Beeidamas žmogus pavargo ir atsisėdo pailsėti. Atsisėdęs persiavė kojas. Kai tik nusiavė tą koją, kur buvo paparčio žiedas užkritęs, žiedas išlėkė žemėn. Ir žmogus liko vėl nieko nežinantis.

MEDVĖGALIS

Padavimas

Taip vadinasi aukščiausia Žemaičių krašto kalva, esanti 12 kilometrų į pietus nuo Varnių.

Apie šią kalvą daug yra padavimų, legendų, visuose tuose senolių pasakojimuose minima pilis, kurios gynėjai daug kartų yra atrėmę galingo priešo antpuolius.

Tai patvirtina ir istoriniai šaltiniai. Kai kryžiuočiai pradėdavo pulti Žemaičių kraštą, jo pasienį, žmonės uždegdavo laužus, taip perduodavo žinią apie gresiantį pavojų Medvėgalio piliai. Ši perduodavo žinią apie pavojų kitoms Žemaitijos pilaitėms. Iš tolo matydavosi Medvėgalis, ten stovinti pilis...

Kartą toji pilis buvo apgulta gausybės gerai ginkluotų priešų, kurių ir narsiausi pilies gynėjai negalėję įveikti, reikėję šauktis pagalbos iš Medininkų. Bet kas išdrįs praeiti pro priešo apsuptį? Atsirado dvi merginos, kurios atėjusios pas pilies valdovą pasakė: „Mudvi galiva“. Joms pavyko nakties metu nepastebėtoms prasmukti iš pilies ir perduoti svarbias žinias kitiems žemaičiams. Tų merginų dėka pilis buvo išvaduota. Tas merginas žmonės labai gerbė, tačiau ilgainiui jų vardai buvę užmiršti, nors pats pasakojimas apie jas buvo perduodamas iš kartos į kartą, drauge pabrėžiant didvyrišką merginų pasiryžimą ir jų pasakymą „Mudvi galiva!“ Nuo tų dviejų žodžių ir prigijo kalvai pavadinimas, tik

žmonių lūpuose kiek pasikeitęs Medvėgalis.

Kita legenda teigia, kad Medvėgalis ilgai išlikęs tvirtas, priešų nepaimamas. Net kai pilys nustojusios savo reikšmės, Medvėgalio įgula nemirusi, ji tik į kalną suėjusi. Ir dabar kartais naktį galima girdėti ragų trimitavimą pilyje. Tačiau ne visi tuos garsus girdi – tik labai jautrūs žmonės. Kartais pilis vėl iškylanti iš kalno ir skęstanti didelių laužų šviesoje, kaip savo galybės metais. Tada atsidaro pilies vartai, ir iš kalno išjoja raitelių pulkai. Kas turi geras ausis, girdi arklių kanopų dundėjimą ir kovos šauksmus. Tuoju pasirodą prie pilies ir priešai, šarvais prisidengę, gerai ginkluoti. Užverda kova ir trunka ji iki aušros. Pateka saulė, iš tamsos išplaukia didingas ir ramus Medvėgalis, dunkso iškilęs tarp visų Žemaitijos kalvų.

PETRAS IR LINA VAŽIUOJA Į ŠOKIŲ ŠVENTĘ – III

Ramunė Kubiliūtė

Vieną penktadienio vakarą po vakarienės Petras ir Lina sėdėjo prie virtuvės stalo ir baigė ruošti lituanistinės mokyklos pamokas. Mama baigė perskaityti Petro aprašymą apie jų šeimos praėjusios vasaros atostogas – kelionę su palapine po JAV-bių valstybinius parkus Vakarų Rocky Mountain kalnuose. Mokytoja buvo uždavusi parašyti laišką giminei Lietuvoje apie smagius praėjusios vasaros prisiminimus. Mama juokdamasi Petrui pasakė, kad jei tokia tema būtų užduota po 1996 m. vasaros, beveik visi mokiniai rašytų apie jų kelionę į X-ją Tautinių šokių šventę, įvykstančią Chicagoje!

Petras ir Lina niekada nedalyvavo Tautinių šokių šventėje ir dar nebuvo apsilankę Chicagoje, nors ten turėjo giminių. Mama virtuvėje ant sienos buvo prikabinusi Šiaurės Amerikos bei Europos žemėlapius. Ji parodė Petrui ir Linai kur buvusios Šokių ir Dainų šventės įvyko. Chicagoje yra nemažai lietuvių kilmės asmenų, tai yra ir daug organizacinių jėgų. Tačiau Šokių ir Dainų šventės (už Lietuvos ribų) yra įvykusios Toronte ir Hamiltone (Canada), Clevelande, Chicagoje bei Chicagos priemiestyje Rosemont, IL.

Petras ir Lina su mama pradėjo kalbėti kaip jie pasieks Chicagą iš JAV-bių rytų miestelio, kur jie gyvena. Tai gan ilga kelionė: kelių valandų skrydis lėktuvu ar visos dienos važiavimas mašina ar autobusu! Mama sakė, kad ji su tėtė buvo jau pradėję diskutuoti kaip jų šeima pasieks Chicagą. Lituanistinės mokyklos Tėvų komitetas ir mamos šokių grupė jau aptaria galimybes pasamdyti autobusą, kuriuo visi norintys galėtų važiuoti į Chicagą ir atgal. Mama ir tėtė dar nenusprendė, kaip jie pasielgs. Autobusas, tikriausiai, išvažiuos ir grįš visai grupei patogiu laiku – jie nedels Chicagoje, kad galėtų ten aplankyti pažįstamus ar pamatyti Chicagos įdomybes. Kai kurie žmonės turės tuoj po šventės grįžti į darbus. Tėvai buvo beveik linkę važiuoti mašina. Autobusu važiuojant būna labai smagu: gali žaisti

kortomis, dainuoti, miegoti, skaityti, žvalgytis į gamtovaizdį. Tačiau važiuojant automobiliu, jų šeima turėtų šeimos atostogas pakeliui į Chicagą ar grįžtant iš jos.

Mama kadaise gyveno netoli Chicagos. Ji papasakojo savo prisiminimus. Chicaga vadinama vėjuotu miestu („Windy City“), nes ji įkurta prie didelio Michigan ežero. Ji prisiminė, kad giminės ar pažįstami, atvažiavę iš Lietuvos, negalėjo atsistebėti, kad nėra įmanoma iš Chicagos Michigan ežero kranto pamatyti kitą kranto pusę! Kartais vėjai taip pūtė nuo ežero pusės, kad žmonės, einantys gatvėmis link ežero (miesto centre), turėjo susilenkę eiti prieš vėją.

Chicagoje gyveno ir gyvena daug lietuvių kilmės asmenų. Lietuviai į Chicagą atvyko prieš ir po Pirmojo ir Antrojo Pasaulinio karo. Ir dabar, Lietuvai atgavus nepriklausomybę, yra daug žmonių, norinčių iš Lietuvos emigruoti į Chicagą. Yra sakoma, kad Chicagoje pirmi gyventojai (šalia Amerikos indėnų) buvo jėzuitai misionieriai 1770 m. Petras ir Lina iš amerikietiškos mokyklos žinojo, kad gyventojai emigravo iš Europos į JAV Rytų pakraštį gerokai anksčiau: Columbus 1492 m., piligrimai – 1620 m. ir pan. Chicaga augo, nes laivai galėjo praplaukti pro Chicagą iš Atlanto – Michigano ežeru, Chicagos upe ligi Mississippi upės ir toliau į pietus. Vėliau Chicagoje įsikūrė geležinkelio centras, suvežė gyvulius iš ūkių į skerdyklas. Žmonės Chicagoje galėjo lengviau įsikurti. Chicagoje yra daug muziejų, kuriuose parodoma miesto istorija. Ten taip pat veikia lietuvių Balzeko muziejus, kuriame išdėstyti eksponatai iš JAV Amerikos lietuvių gyvenimo: istorijos, kultūros, kasdieninio gyvenimo.

Dabar Chicagoje gyvena net 3 milijonai gyventojų, o įskaitant priemiesčius – 7 milijonai! Tai trečias didumu miestas JAV-bėse, po New Yorko ir Los Angeles. Chicago pasižymi savo įdomia architektūra. Miesto centre yra pastatas, Sears Tower, kuris turi net 110 aukštų. Nuo jo viršūnės galima pamatyti visą Chicagą.

Petras ir Lina nutarė, kad kelionė į Chicagą ir apsilankymas Chicagoje bus labai įdomus 1996-ųjų metų vasaros įvykis.

Kiškelio dantys

Ten, kur miškas,
Kur takelis,
Žaidžia, striksi
Sau kiškelis.

Tiktai liūdi
Va kiškutis –
Nei broliuko,
Nei sesutės.

Kurmiai, stirnos,
Voveraitė,
Jų pilna
Visa giraitė.

Turi mama,
Ir tėvelį.
Myli jie
Abu kiškelį.

Na, ne taip
Jau ir blogai,
Juk yra
Geri draugai.

Ir visi
(Ne paslaptis!) –
Valosi kasdien
Dantis.

Tik kiškelis
Taip nedarė,
Jis dantukų
Nesivalė!

Teks dabar
Dantuką traukti...
– Ar negalima
Palaukti?

O kiškutis
Dantukus
Valė po kelis
Kartus.

Taigi, dantį
Jam suskaudo,
Kviesim daktarą
Aiskaudą.

Prižadu aš
Prieš draugus –
Išvalysiu
Dantukus.

Šitas jam
labai padėjo
Ir dantų
Nebeskaudėjo!

Spiegia, užia
Sirena –
Atvažiuoja
Mašina.

– Na, gerai,
Tada palauksiu,
Ir dantuko
Aš netrauksiu.

Štai istoriją
Baigiu,
Tiktai pasakyt
Turiu:

— Kas čia serga?
Kam čia skauda! –
Klausia daktaras
Aiskauda.

Tik valysi
Dantukus
Tu per dieną –
Tris kartus!

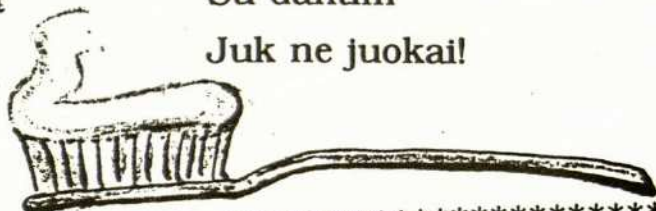
Jei valysit dantukus,
Tai ir skausmo to
nebus!

— Aš ligonis, –
Dantį gelia, –
Tyliai pratarė
Kiškelis.

Daktaras
Jam pamojavo
Ir skubiausiai
Išvažiavo.

— Oi, vyruti,
Negerai,
Tu dantukų
Nevalai.

Laukia jo
Kiti vaikai,
Su dantim
Juk ne juokai!

MŪSŲ KŪRYBA

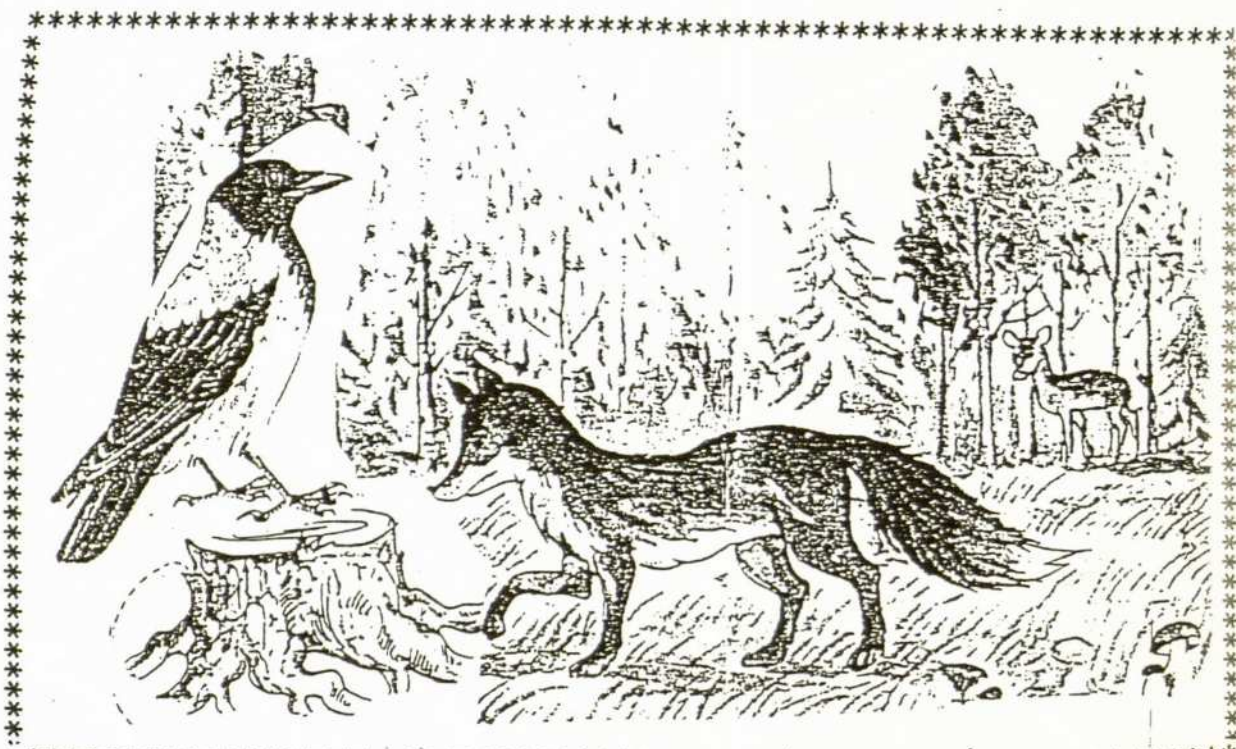
Rašo Šv. Kazimiero lituanistinės mokyklos (Clevelande) septintojo skyriaus mokiniai

LAKŠTINGALOS ANSAMBLIS

Lakštingala buvo muzikos mokytoja. Kiekvienais metais ji suruošdavo pasaulinio lygio koncertą. Visi paukščiai labai norėdavo dainuoti lakštingalos chore, bet ji išsirinkdavo pačius gražiausius balsus. Šiame ansamblyje dažnai dainuodavo veverčiai, lakštingalos ir gegutės.

Varna labai norėjo tame chore dainuoti, bet neturėjo gražaus balso. Ji nuėjo pas gudriąją lapę prašyti patarimo.

Lapė davė varnai užburtus karolius ir liepė juos visada nešioti. Varna, užsidėjusi karolius, pavirto gražiąja lakštingala. Ji nuskrido pas choro

vadovę ir greit buvo priimta į ansamblį. Visi paukščiai stebėjosi jos nuostabių balsų ir ėmė pavydėti. Jie nuėjo pas vilką prašyti jo pagalbos:

— Padėk mums tą lakštingalą pagauti ir mes paruošime tau puikius pietus!

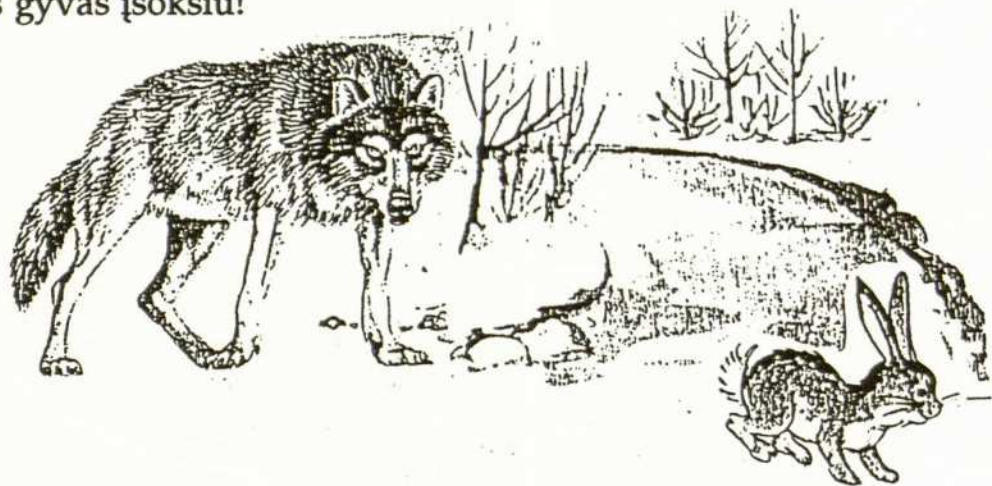
Laižydamasis, vilkas mielai sutiko. Jis nuėjo į koncertą ir, kai graži lakštingala pradėjo solo dainuoti, jis prišoko ir pasigavo ją tarp nasrų. Užburti karoliai nutrūko ir vilkas jais užspringo. Varna išskrido iš vilko nasrų. Tada ji suprato, kad daug geriau būti gyva varna negu lakštingala vilko pilve.

Paulius Rukšėnas

VILKAS IR KIŠKIAI

Vieną dieną vilkas atslinko prie ežero atsigerti ir pamatė kiškį. Jis tyliai prislinko prie kiškio ir buvo pasiruošęs jį suėsti, galvodamas, kad tai bus skanūs pietūs. Vargšas kiškis, neturėdamas kur pabėgti, pradėjo vilko maldauti:

— Vilkeli mielas, prašau nesudraskyk manęs, tik atidaryk savo nasrus ir aš pats gyvas išoksiu!

Po ilgo maldavimo vilkas sutiko. Kiškis čia pat pastebėjo ežį. Jam atėjo puiki mintis: prašyti ežio, kad jis išoktų į vilko gerklę. Ežys sutiko pagalbėti draugui ir išoko į vilko gerklę. Vilkas kaukė iš skausmo, kol pajėgė ežį išspjauti. Tuo laiku kiškis pabėgo. Vilkas nutarė ateityje būti atsargesnis.

Lukas Laniauskas

SENOVĖS GYVENTOJAI

Aš esu senovės Lietuvos gyventoja. Šiandieną yra šilta vasaros diena. Moterys nedarba laukuose, o vyrai – nemedžioja. Visi, maži ir dideli, susirinko į vietovės bendrą lauką atšvęsti Saulės garbinimo šventę. Mano mama dėvėjo ilgą lininę suknelę ir baltą nuometą ant galvos. Balta prijuostė ir gintariniai karoliai puošė jos aprangą. Tėvelis barzdotas, su dviragiu šalmu ir kardu prie šono. Tvirtovės gyventojai sunešė daug maisto: stirnienos, rūkyto kumpio, žuvies, šviežiai iškeptos duonos, o atsigėrimui – midaus. Vaikams nerūpėjo maistas. Jie norėjo žaisti ir išdykauoti.

Staiga toluomoje pasirodė dūmai. Tai buvo pavojaus signalas. Visi greitai lėkė atgal į tvirtovę, esančią ant kalno. Gudai, lietuvių priešai, staiga pradėjo užpuolimą. Tai buvo ne pirmas ir ne paskutinis kartas, kai priešai puolė lietuvius. Jei ne gudai, tai puldavo švedai ar kryžiuočiai. Šį kartą atjojęs priešas nerado nei gyvos dvasios vietovės lauke. Visi lietuviai buvo pasislėpę už tvirtovės stiprių sienų. Ne visuomet taip laimingai pasibaigdavo!

Gyventi anais laikais nebuvo lengva. Namuose neturėjome tekančio vandens apsiprausti. Reikėjo iš tvirtovės nusileisti žemyn prie upės ir vėl pakilti į kalną. Kambarių apšildymui reikėjo eiti į mišką ir

prisikirsti medžių. O tai nebuvo lengvas darbas! Jei norėjai aplankyti draugus ar giminę kitoje vaivadijoje, reikėdavo visą dieną joti arkliu.

Neturėjau atskiro kambario. Visa šeima gyvenome viename kambaryje, kuriame nebuvo medinių grindų, tik asla. Kampe turėjau čiužinį, ant kurio ir miegojau. Mokyklos nelankiau, nes jos ir nebuvo. Aš padėdavau mamai laukuose nuimti derlių, austi rūbus ir kitus darbus dirbti. Vakaraais nebuvo kas veikti, nes neturėjome lempų. Anksti eidavome gulti. Jei kas susirgo, nebuvo nei gydytojų, nei vaistų, todėl žmonės ilgai ir negyvendavo.

Nida Degesytė

* * * * *

ŽALIASPARNIS LAUMŽIRGIS

Tyliai teka upė sukdama savo verpetus, gurgendama per nedidelius slenksčius ir taškydama purslais ant kranto sėdinčią Dovilę. Ši nekreipė į tai dėmesio ir nerūpestingai kramtė smilgos stiebelį. Kaitriai spigino saulė, upė viliote viliojo savo skaidriais vandenimis, ir Dovilė nutarė išsimaudyti. Įbridusi iki kelių į vandenį, ji ilgesingai pažvelgė į kitą krantą. O, kad ji mokėtų plaukti! Dovilė dar niekada nėra buvusi kitoje upės pusėje. Bet greitai jos dėmesį patraukė nendrės šluotelė, ant kurios tupėjo nepaprastai didelis žaliasparnis laumžirgis. Kad tik jis nenuskristų! Dovilė kiek galėdama tyliau pabrido laumžirgio link. Bet kas gi čia? Vanduo jau siekia juosmenį! Dovilė jautė, kad kuo toliau, tuo bus giliau. Ji pažvelgė į laumžirgį. Žaliasparnis gražuolis viliota viliojo mergaitę, krutindamas puošnius sparnelius. Dovilė žengė dar žingsnelį. Dabar vanduo jau siekė jai pečius. Taip giliai mergaitė dar niekad nebuvo nubridusi. O

laumžirgis vos už keleto žingsnelių! Ji taip norėjo pažiūrėti į gražuolį iš arčiau! Dovilė ryžtingai žengtelėjo laumžirgio link. Staiga ji pajuto, kad nebegali pasiekti dugno. Mergaitė beviltiškai įsikibo už meldų. Žaliasparnis laumžirgis, lyg tyčiodamasis iš jos, nuskrido ligi artimiausio beržo. Nors ir labai stengėsi Dovilė, jos rankutės pamažu slydo, pamažu trukinėjo plonutes nendres. Dovilė jautė, kad dar kelios minutės ir ją praris negailestinga upės gelmė. Staiga netoliese supliuškėjo. Dovilė jau norėjo šauktis pagalbos, bet iš nustebimo tik išsižiojo. Iš vandens išlindo sumišusio bebro galva. Apstulbęs jis spoksojo į mergaitę. Išsigandusi Dovilė iš paskutiniųjų pliuokšėjo ranka, bandydama nubaidyti bebrą. Šis kaip apkvartęs pranėrė pro Dovilę. Nors mergaitei tik septyneri, ji puikiai prisiminė močiutės pasakojimus apie mažus bebriukus, kurie mokosi plaukti įsikibę į mamos uodegą. Tad ir Dovilė sučiumpa plokščią, slidžią bebro uodegą. Kone paklaikęs storulis graužikas iš visų jėgų truktelėjo Dovilę upe ir puolė slėptis po užtvanka. Mergaitė įsikibo į medžių kamienus ir, kabindamasi už šakų ir susivijusių šaknų, išsiropštė į krantą. Dar kartą žvilgterėjusi į upę, pamatė besipuikuojantį gražuolį laumžirgį.

— Neviliok, – pamanė sau Dovilė. — Aš jau pasimokiau.

Ir mintyse pasižadėjo būtinai išmokti plaukti.

Simona Balčiūnaitė

Vilniaus M. Daukšos Vidurinės m-ls

6 kl.

Rečiau vartojami žodžiai:

laumžirgis – stambus prie vandens gyvenantis vabzdys

purslai – smulkūs lašeliai

meldas – vandeninis augalas

gelmė – gili vieta

išsiropštė – išlipo

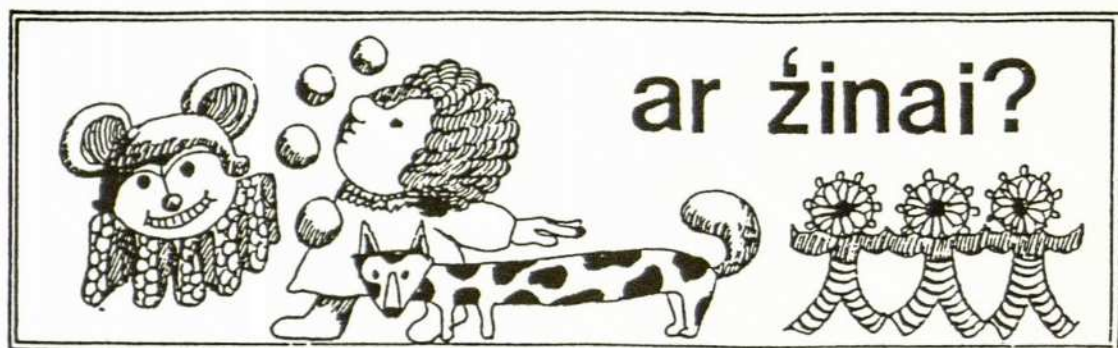
AKROBATAI

Leonardas Žitkevičius

*Kaip mes puikiai atsistojom:
Žemyn rankom, aukštyn kojom!
Tabaluoja mūsų batai.
Esam puikūs akrobatai.*

*Ar jūs matote, beždžionės,
Kaip ant rankų vaikšto žmonės?
Tabaluoja mūsų batai,
Esam cirko akrobatai.*

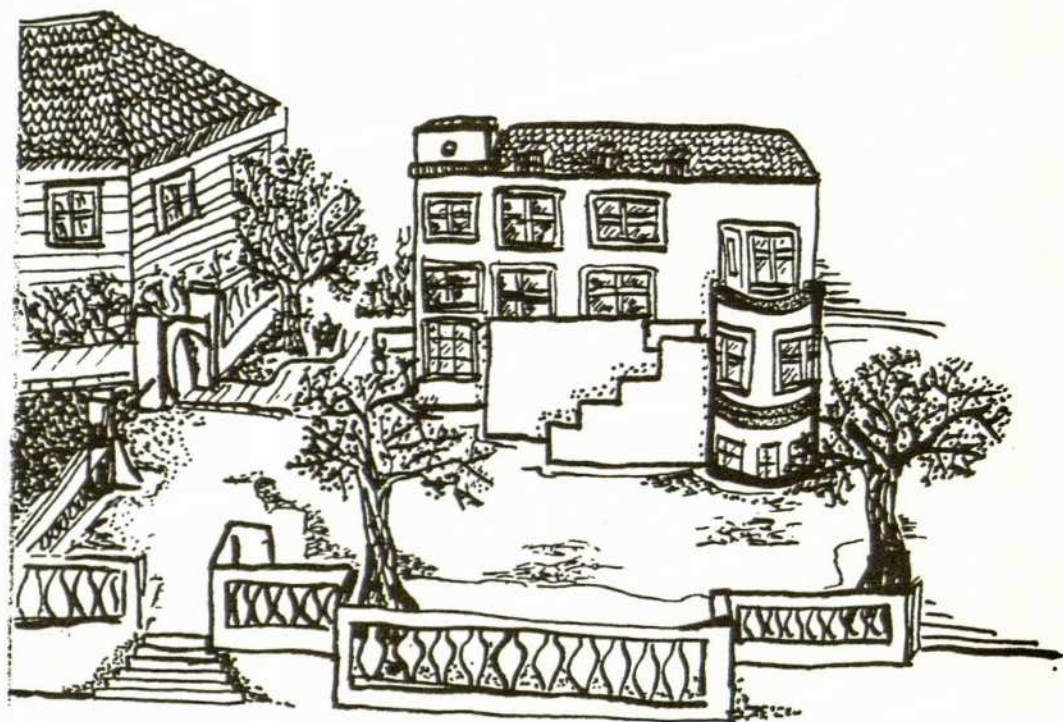

ar žinai?

Susipažinkime su Kauno dailės gimnazija

Jau trečius metus skaitau EGLUTĘ, už kurią esu dėkinga tetai Marijai Gelažius iš St. Petersburg (FL), kuri šį žurnaliuką man užsakė. Nors esu 13 metų, bet mielai skaitau EGLUTĘ, ypač skyrelius: „Ar žinai?“, „Iš istorijos lobyno“, „Mūsų kūryba“, „Galvosūkliai“.

Aš mokausi Kauno dailės gimnazijoje ir esu aštuntoje klasėje.

96' E. N.

Kauno dailės gimnazija

Ši gimnazija yra paruošusi ne vieną garsų Lietuvos dailininką.

Kovo 6-ąją dieną gimnazija šventė 50-metį. Aš labai prašysiu Jūsų, esant galimybei, atspausdinti EGLUTĖJE mano rašinį apie Kauno dailės gimnaziją.

1946 metais buvo pradėta kurti Dailės mokykla. Keleta kartų keitusi savo „gyvenamąją vietą“ pagaliau išsikraustė į buvusio, prieškarinio Lietuvos ministro pirmininko, J. Tūbelio namus. Tai nuostabi vieta ant kalno, nuo kurio atsiveria Kauno panorama.

Pirmasis mokyklos įkūrėjas ir direktorius buvo dailininkas Česlovas Kontrimas. Joje dirbo dailininkai V. Banys, A. Lukštas, J. Buračas, J. Kėdainis, V. Manomaitis ir kt.

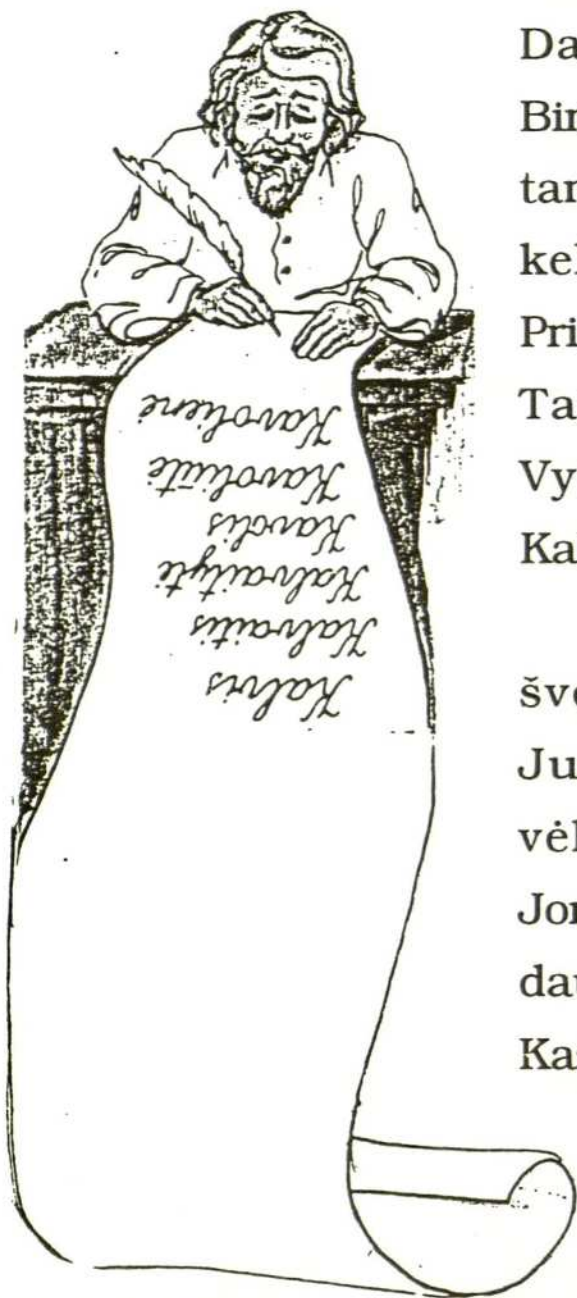
Daugelis baigusių mokinių tapo garsiais dailininkais. Kai kurie jų išvyko gyventi ir dirbti į užsienį.

Jubiliejinis minėjimas vyko Kauno dramos teatre, į kurią susirinko visų laidų atstovai. Daug gražių sveikinimų sulaukė gimnazija ir direktorė. Ji – gimnazijos siela. Visų mokinių mylima ir gerbiama, pedagogė Dalia Palukaitienė - Zubovaitė (M. K. Čiurlionio anūkė). 50-čio proga buvo atidaryta dailės darbų paroda Parodų rūmuose. Joje buvo eksponuojami baigusių ir esamų mokinių darbai. Ekspozatai vos tilpo į tris aukštus, o per atidarymą salės buvo sausakimšos žmonių. Šventei paminėti buvo išleistas gimnazijos albumas.

Jūsų skaitytoja Evelina Navickaitė

Kaip atsirado lietuvių pavardės

Senovėje lietuviai vadinosi tik vardais – Vytautas, Daugėla, Kęstutis, Algirdas, Birutė, Laima, Gabija... Vėliau tame pačiame kaime atsirado keli Balčiai, keli Daugėlos... Prie vardo reikėjo paaiškinimo. Taip kalvis Vytenis tapo Vyteniu Kalviu, o jo sūnus – Kalvaičiu...

Krikštijami lietuviai gavo šventus vardus: Jonas, Juozas, Ona... Iš šių vardų vėliau atsirado pavardės: Jonaitis, Juozaitytė... Lietuvoje daugiausia yra Stankevičių ir Kazlauskų pavardžių.

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Maironio mokyklos Kanadoje 6-jo skyriaus mokiniams mokytoja Dalia Keblinskaitė uždavė temą: Kaip būtų, jei aš vaikystę praleisčiau Lietuvos viduramžiuose? Koks būčiau valdovas ir kokia būtų Lietuva?

Pasiskaitykime!

Sapnavau apie viduramžius. Ten turėjau arklių ir didelį kardą. Aš esu karys ir jodamas nužudžiau didelį slibiną. Skubėjau namo, o tas slibinas mane vis sekė. Pasukau pro piliakalnį tiesiai namo pas savo žmoną Loretą. Praėjo 200 metų, tankai suvažinėjo Loretą ir aš buvau labai, labai liūdnas.

Aras Marijošius

* * *

Vieną dieną aš buvau labai pavargęs ir nuėjau miegoti. Tada sapnavau apie viduramžius. Aš buvau labai turtingas karalius. Vieną dieną atėjo mano draugas iš apatinės pilies dalies. Jis man sako: „Yra blogai, iš toli matyti, atjoja daug rusų“. Aš netikėjau. Bet mano draugas vėl sakė: „Tu tik žiūrėk į tas minias“. Tada aš pažvelgiau pro apvalų pilies langą ir, tiesa, pamačiau rusus apsupančius mūsų pilį. Greitai pranešiau savo kariams, kad pultų rusus. Jie smarkiai kovojo su blizgančiais kalavijais, bet rusai įsiveržė pilin ir nužudė 23 žmones. Buvo daug sužeistų. Aš vaikščiojau po pilies griuvėsius ir tada staiga pabudau. Džiaugiuosi, kad nesu karalius.

Kristupas Dumphy

Aš jums papasakosiu apie vieną įvykį, kai buvau vaikas ir gyvenau viduramžiuose. Mano vardas yra Andrius ir tik prieš keleta metų pasidariau karalius. Kai buvau vaikas, mano tėvas buvo Lietuvos valdovas. Jo vardas buvo Marius Didysis.

Mažas būdamas, visada norėjau būti ir gyventi kaip kiti vaikai. Man atrodė, kad jie galėjo daryti visą dieną ką tik užsimanė. Aš buvau karaliaus sūnus, tai man visą dieną reikėjo mokytis skaityti, rašyti ir kaip būti riteriu.

Vieną kartą man pasisekė apsiukeisti vietomis su kitu vaiku. Išėjau per mano slaptas duris į miestą. Kai priėjau prie Kalvio krautuvės, įėjau vidun ir paprašiau, kad jis man padarytų mažą kardą. Išėjęs iš krautuvės, nuėjau žaisti su kitais vaikais. Vėliau, kai jų tėveliai pašaukė juos prie darbo, jie man pasakė sudiev ir nubėgo.

Vienas iš tėvų manė, kad aš buvau jo sūnus. Bandžiau paaiškinti kas aš esu, bet jis neklausė. Tą vakarą aš turėjau sunkiai dirbti. Kai atsisėdom valgyti vakarienę, tai pamačiau, kiek mažai maisto jie turėjo. Aš nutariau pasakyti savo tikram tėvui, kad jis duotų visiems neturtingiems žmonėms daugiau pinigų.

Kai mano „nauji“ tėvai užmigo, aš palikau jų namus ir sugrižau į savo pilį. Aš įsitikinau, kad per tą vieną dieną turėjau užtektinai įdomių išgyvenimų. Daug išmokau apie kitų žmonių gyvenimą ir todėl būsiu geresnis valdovas.

Andrius Rusinas

* * *

Vakar naktį sapnuose, atsidūriau gilion praeitin. Tai buvo viduramžiai. Nebuvo mokyklų. Tėvai mokė vaikus kaip gyventi ir kitokių dalykų. Žmonės gyveno labai paprastai, neturėjo mašinų. Jie

Jodinėjo arkliais arba pėsti vaikštinėjo. Tada aš buvau labai turtingas valdovas. Pinigai plaukė iš visur. Lietuva buvo kitokia negu dabar, buvo labai garbinga! Gyvenau pilyje su savo gražia žmona. Dažnai jos nematydavau, nes su savo vyrais nuolat jodavau ginti Lietuvos nuo supančių priešų. Mes medžiodavome ir skaniai valgydavome laukinius paukščius ir žvėris. Sukurdavome laužą pasišildymui ir išsikepdavome žvėrieną. Aš norėjau, kad Lietuva dar geriau gyventų. Vieną dieną jūros pakrante priplaukė laivas su didžiausiu kailių kroviniu iš Kanados. Kanadiečiai mums padovanojo. Aš greit kailius pardaviau mūsų kaimynams ir gavau daug pinigų. Tada mes visi laimingai gyvenome, siuvome kepures ir pasistatėme dar didesnę pilį.

Andrius Krakauskas

IŠ ISTORIJOS BŪRELIO „GELEŽINIS VILKAS“ VEIKLOS

(Būrelis įsisteigęs Maironio lit. mokyklos apimtyje, Lemonte)

1996 m. kovo mėn. 23 d. Indrė Tijūnėlienė aplankė „Geležinio Vilko“ istorijos būrelį. Ji yra Lietuvos vaikų globos SAULUTĖ pirmininkė. SAULUTĖ teikia pagalbą našlaičiams Lietuvoje. Ponia Indrė, nuvažiavusi į Lietuvą, aplankė virš 50 našlaitynų, kuriuose yra 80-250 vaikų. Našlaitynuose yra šalta. Viename kambaryje sustatyta 20 lovelių. Kambarėliai tušti, todėl liūdnai atrodo. Viename pastato gale yra mokyklėlė, o kitame – gyvena našlaičiai. SAULUTĖ išsiunčia per mėnesį apie 300 siuntinių, kurie padeda vargstantiems našlaičiams.

Aura Platakytė

Man būtų labai sunku gyventi be tėvų. Aš negaliu suprasti, kaip tėvai gali palikti savo vaikus! Našlaičiai yra skaudžiai paliesti. Kaip vaikai gali gyventi be tėvų? Aš nežinau ir niekada nežinosiu. Našlaičiai labai kenčia ir kaip puiku būtų, jei tokie dalykai daugiau nepasikartotų. Didžiausia laimė būtų, jei visi tėvai pasaulyje mylėtų savo vaikus ir jų neapleistų.

Marius Pakalniškis

LABAS, LIETUVOS NAŠLAITI

Labas! Mano vardas yra Vija Sidrytė. Aš esu 13 metų ir lankau Maironio lituanistinę mokyklą, Lemonte. Aš turiu 8 brolius ir sesutes, ir gyvenu Čikagoje. Kiek tau metukų?

Rašau tau šv. Velykų proga ir noriu pasakyti, kad Dievas myli jus labiau negu kitus žmones pasaulyje. Jūsų kančia yra geriausia dovana Šventųjų šeimai!

Noriu palinkėti tau laimingų ir džiaugsmingų šv. Velykų! Norėčiau su kuriuo iš jūsų susirašinėti.

Vija

LIETUVAI

*Kur gimtinės berželiai,
Kur seni ažuolai,
Kur gyveno tėvelio
Ir senelio tėvai.*

*Ten senoliai jau guli
Amžinajam kape.
Mes vadinam tą kraštą
Lietuva! Lietuva!*

*E. Linčiauskaitė,
Vilniaus M. Daukšos Vidurinės m-os*

6 kl.

ŽAISLIUKAI ŠAUKIA

Leonardas Žitkevičius

Mane mamytė barė:
Anksti lovytėn varė.
Nebark manęs, mamyte:
Einu jau į lovytę.

Vos akys užsimerkia,
Girdžiu – žaisliukai verkia,
Kad palikau jų būrį,
Kad būt vieni jie turi.

Oi, ne, brangi mamyte!
Dar neisiu į lovytę
Taip minkštą ir taip jaukią:
Mane žaisliukai šaukia.

SPORTAS

Apie olimpinės žaidynės jų šimtmetį minint

Edvardas Šulaitis

Šią vasarą į Atlantos miestą JAV-jose suvažiuos tūkstančiai sportininkų iš viso pasaulio. Čia įvyks dvidešimtšėstosios modernių laikų olimpinės žaidynės, kurių pradžia buvo lygiai prieš 100 metų Atėnų mieste, Graikijoje.

Čia turime galvoje tik dabartinių – „modernių“ laikų olimpinės žaidynės, nes tikrumoje jos vyksta jau arti 3 tūkstančiai metų. Pirmosios istorikų aprašomos žaidynės įvyko 776 m. prieš Kristaus gimimą. Jos truko vieną dieną ir čia tebuvo tik viena rungtis – bėgimas. Gerokai vėliau buvo plečiama programa, o 28-tose žaidynėse jau buvo ir žirgų lenktynės ir pankrationas (kumščių kovos ir imtynių junginys). Ši rungtis buvo pati žiauriausia ir sunkiausia. Sportininkai kovodavo plikais kumščiais tol, kol vienas iš dalyvių toliau

nepajėgdavo tęsti kovos arba pasiduodavo. Ši rungtis, sakoma, buvo įtraukta į programą todėl, kad vyrai, sutikę kare priešą, mokėtų kovoti ir be ginklo. Tose žaidynėse galėjo dalyvauti tik Graikijos piliečiai ir tik vyrai. Moterys net negalėjo

žaidynių stebėti.

Žaidynės anksčiau būdavo tokios populiarios, kad net metai buvo skaičiuojami pagal šiuos žaidimus. Keturių metų laikotarpis vadinosi „olimpijadomis“, nors dar kai kas tokį vardą duoda pačioms olimpinėms žaidynėms. Jos būdavo labai didelėje pagarboje, net ir karai tarp atskirų sričių būdavo nutraukiami, paskelbiant „šventąsias paliaubas“. Tokios pagarbos olimpinės žaidynės nesulaukia „moderniaisiais“ laikais, nes, kaip žinome, 1916 m. 1940 ir 1944 metais žaidynės negalėjo įvykti kaip tik dėl karų.

Kai Roma užkariavo Graikiją, šių žaidynių populiarumas ir šlovė pradėjo mažėti. O 394 m. Romos imperatorius jas visai uždraudė. Tik 1894 m. prancūzo Pjero de Kuberteno iniciatyva Paryžiuje prarastame Tarptautiniame fizinio lavinimo kongrese buvo nutarta olimpinės žaidynės atgaivinti. Ir štai, tokios atgaivintos žaidynės buvo surengtos 1896 m. toje pačioje Graikijoje, kur vykdavo ir senųjų laikų žaidynės. Jos prarastos Atėnuose sutraukė 311 sportininkų iš 13 valstybių. Jų populiarumas greitai augo ir ketvirtosios žaidynės Londone subūrė 2,034 dalyvius iš 22 šalių. Palyginimui galima paminėti 24-tąsias žaidynes Korėjoje 1988 m., į kurias atvyko 9,633 sportininkai iš 160 valstybių.

Trumpai pažvelkime į „moderniųjų“ laikų žaidimus. Antrosios žaidynės buvo prarastos Paryžiuje 1900 m., o po ketverių metų jos pirmą kartą įvyko Amerikoje, St. Louis mieste. Penktose žaidynėse 1912 m. Stokholme, Švedijoje, greta sporto varžybų pirmą kartą jų programoje buvo ir menų (architektūros, tapybos, literatūros, muzikos, skulptūros) konkursai. Pirmųjų trijų vietų laimėtojai čia gavo olimpinius medalius. Olimpinis aukso medalis už literatūros kūrinį „Odė sportui“ buvo paskirtas olimpinį žaidynių atgaivintojui, vėliau Tarptautinio olimpinio komiteto prezidentui – Pjerui de Kubertenui.

Dar reikia priminti, kad moterys sportininkės pirmą kartą žaidynėse galėjo dalyvauti tik 1900 metais. Kaip žinome, senaisiais laikais jos net negalėjo būti žiūrovų tarpe.

Idomu, kad mūsų tėvynės Lietuvos sportininkai pirmą kartą jose pasirodė 1924 m. Paryžiuje. Čia Lietuvą atstovavo du dviratininkai ir futbolo rinktinė. Tačiau jiems nepasisėkė: dviratininkai – J. Vilpišauskas ir I. Anolikas, rungtyniavę 188 km. plentu lenktynėse, šio nuotolio nebaigę. Futbolininkai, pralaimėję 0-9

Šveicarijai, iš tolimesnių varžybų iškrito. Jau didesnis Lietuvos sportininkų būrys reiškėsi 9-se olimpinėse žaidynėse 1928 m. Amsterdame. Jie šį kartą pasireiškė bokso, dviračių sporto, sunkiosios ir lengv. atletikos varžybose.

Boksininkas J. Vinča čia įstengė įveikti tik pirmąją varžovą, o K. Markevičius – pralaimėjo pačiame pirmame susitikime. Čia pirmą kartą žaidynėse pasirodė Lietuvos sportininkė P. Raziulytė, bėgusi 800 m. nuotolį, tačiau baigmės ji taip ir nepasiekė. Reikia pasakyti, kad po beveik 50 m. Miuncheno žaidynėse bėgusi lietuvaitė N. Sabaitė tame pačiame nuotolyje laimėjo sidabro medalį.

Lietuvą okupavus rusams, lietuviai sportininkai olimpinuose žaidimuose dalyvaudavo okupantų – Tarybų Sąjungos rinktinėse. Jų būdavo nemaža ir jie pelnydavo daug medalių, nors jie eidavo Lietuvos užgrobėjų sąskaiton. Štai 1988 m. Korėjoje įvykusiose žaidynėse rungtyniavo 26 sportininkai iš Lietuvos – daugiau negu bet kada anksčiau. Jie į Lietuvą parsivežė 10 aukso, 3 sidabro ir 2

bronzos medalius. Tarybų Sąjungos krepšinio rinktinėje žaidė keturi lietuviai krepšininkai: A. Sabonis, R. Kurtinaitis, Š. Marčiulionis ir V. Chomičius, kurie laimėjo aukso medalius. JAV krepšininkai tuomet turėjo pasitenkinti bronzą. Reikia pasakyti, kad šie patys krepšininkai su kitų Lietuvos žaidėjų talka, laimėjo bronzos medalius jau Lietuvos vardu. Tai įvyko 1992 m. Olimpinėse žaidynėse Ispanijoje. Šiose žaidynėse Lietuvos disko metikas R. Ubartas pasipuošė aukso medaliu.

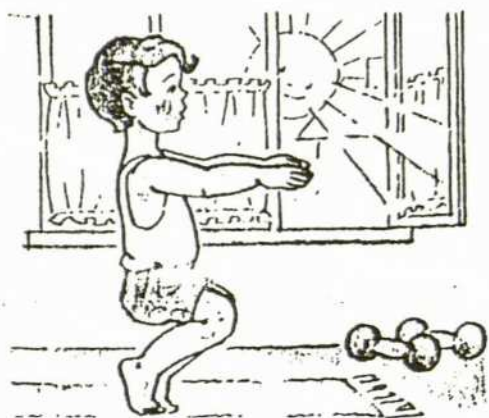
Šią vasarą Atlantos mieste įvykstančiose olimpinėse žaidynėse dalyvaus pats didžiausias Lietuvos atstovų būrys. Jų čia žada būti apie šešiasdešimt. Čia matysime jau antrą kartą, po to kai Lietuva vėl išsikovojo laisvę atgavo teisę varžytis šioje pasaulio sportininkų šventėje, mūsų krepšinio rinktinę ir daugelio sporto šakų pavienius sportininkus. Tarp jų bus gan stiprių dalyvių, nes, norint patekti į šias žaidynes, reikia pasiekti gana aukštas kvalifikacines normas.

Amerikiečių spaudoje bus skelbiamos įvairių sporto šakų varžybų programos ir galėsime sužinoti, kuomet bus prarastos mums patinkamos varžybos. Tačiau, turbūt, didžiausias visų lietuvių dėmesys bus rodomas krepšiniui, kur Lietuva turi nemažą vilčių laimėti olimpinius medalius.

Lietuvos krepšininkai pateko į A grupę, kurioje lietuvių varžovais bus JAV „DREAM TEAM“, Angola, Argentina, Kroatija ir Kinija. Pirmąsias rungtynes Lietuva žais liepos 20 d. prieš Kroatiją, kuri yra viena iš stipriausiųjų (šalia JAV ir Jugoslavijos). Liepos 22 d. Lietuva

rungtyniaus su Argentina; liepos 24 d. – JAV; liepos 26 d. – Angola; liepos 28 d. – Kinija. Lietuvai savo grupėje reikia užimti mažiausiai ketvirtą vietą, norint pakliūti į ketvirtfinalį, o laimėjus ten, atsivertų jau galimybė į pusfinalį ir kovoti dėl medalių.

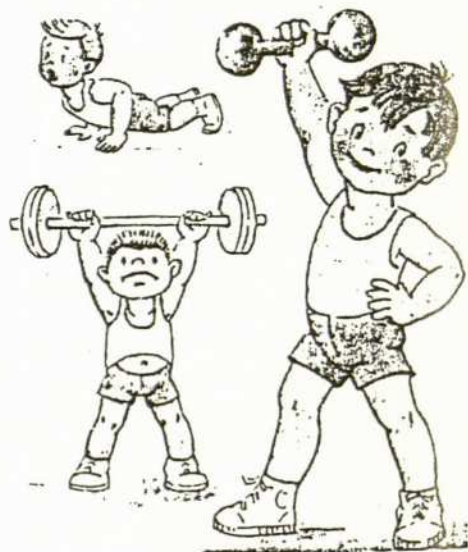

Taigi, kelias yra sunkus ir ilgas, bet ne beviltiškas, ką parodė 1992 m. Barcelonoje įvykę olimpiniai žaidimai. Beje, pusfinaliai įvyks rugpjūčio 1 d. ir tikėkimės čia bus ir Lietuvos krepšininkai. Reikia palinkėti lietuviams daug sportinės dvasios, na, ir geros sėkmės! Tikimės juos

pamatyti bent pusfinaliuose.

Lietuvių sportininkus matysime ne tik Lietuvos delegacijoje. Tomas Pukštys, ieties metikas, bus JAV rinktinėje. Jis gimęs ir augęs Čikagos priemiesčiuose. Jis pirmą kartą jau dalyvavo Barcelonos olimpiniuose žaidimuose. Tomas yra ne tik trigubas JAV čempionas, bet ir rekordininkas ieties metime. Tai iš tiesų puikus sportininkas ir geras kovotojas, užėmęs daug pirmųjų vietų įvairiuose pasaulio kraštuose įvykusiose varžybose. Jis yra 27 metų amžiaus ir neblogai kalba lietuviškai, nežiūrint, kad tarp lietuvių retai pasitaiko galimybė būti. Tomas 1991 m. yra dalyvavęs IV-se Pasaulio lietuvių žaidynėse Vilniuje ir ten užėmė 1 vietą.

Reikia pažymėti, kad 1998 m. Lietuvoje bus prarastos VI-sios Pasaulio lietuvių sporto žaidynės, o taip pat ir II-ji Lietuvių Tautinė Olimpijada. Tai bus dar nepriklausomoje Lietuvoje – 1938 metais įvykusios Tautinės Olimpijados tęsinys. Jos bus taip pat olimpinės žaidynės, tik jose dalyvaus vien tik lietuviai ir lietuvių kilmės sportininkai.

Sudie mokyklai

Vytė Nemunėlis

Sudie, mokyklos suole,
Sudie ir tau, skambuti,
Ne visada nōrėjai
Tu tikras draugas būti.

Žemėlapi, sudievu,
Sudie, lenta juodoji,
Jau mus upelis kviečia,
Balti berželiai moja.

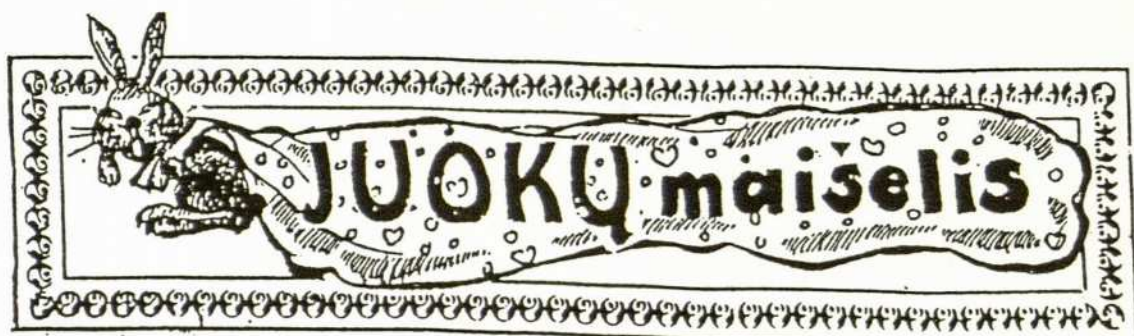
Po pertraukos į klasę
Šaukei visus, skubėjai,
O pamokos nemokant,
Ilgai nesuskambėjai.

*Sudie, mokyklos kieme,
Kur žaidėme ir šokom –
Nes niekad neužmiršim,
Ką žiemą čia išmokom.*

*EGLUTĖS redakcinis kolektyvas linki
linksmų vasaros atostogų!*

- Mama, aš nenoriu eiti pas dantistą! – verkė mažylis.
- Būk ramus, pamatysi, jis tau nieko nedarys, – ramina mama.
- Tai kodėl mane ten vedi?

* * *

Mokytojas klausia:

- Jeigu aš skambinu, tu skambini, jis, ji skambina telefonu, tai koks čia laikas?
- Laikas mokėti už pokalbius telefonu, – atsako mokiniai.

* * *

Močiutė skuto bulves. Gretutė norėjo jai padėti. Močiutė pasiūlė:

— Aš skusiu bulves, o tu išskabyk akutes.

Greta sako:

— Kad bulvės nematytų, kas jas valgo?

* * *

— Ačiū, teta, už dovaną, – sako Saulius.

— Neverta dėkoti, mano mielas, – šypsosi teta.

— Ir aš taip manau, bet mama liepė.

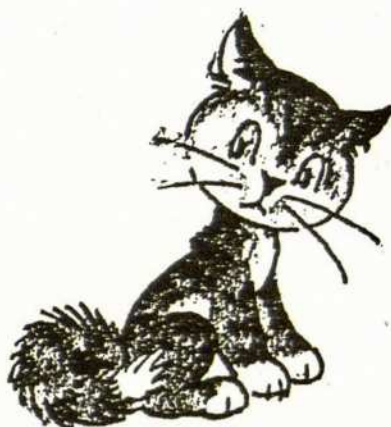

- Tėte, ar žinai, kiek dantų pastos yra tūbelėje?
- Ne, nežinau.
- Du metrai ir keturi centimetrai, aš ką tik išmatavau!

* * *

Algis, atėjęs į svečius, klausia Rytį:

- Kur tavo kačiukas?
- Nebėr!
- Atidavei kam nors?
- Ne.
- Pasimetė?
- Ne.
- Tai gal... nebegyvas?
- Ne.
- ?
- Na, nebėr kačiuko. Jis... užaugo. Tapo katinu.

* * *

Mokytojas gražina ištaisytus rašinėlius apie šunis.

- Kodėl taip mažai parašei, Aldute? Tavo suolo draugė prirašė ant keturis puslapius!
- Juk jos šuo keturis kartus didesnis už manąjį...

* * *

- Petriuk, o kur tavo broliukas?
- Jis dar negrižo iš muzikos mokyklos. Baigia groti fortepijonu duetą. Mes grojome kartu, bet aš baigiau anksčiau.

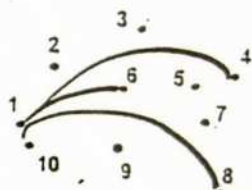
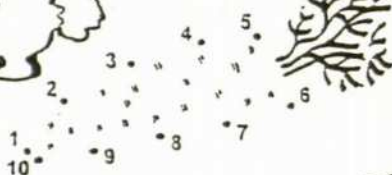

KAS KĄ MĖGSTA

Jeigu teisingai sujungsi taškus nuo, tikrai sužinosi ką mėgsta katinas, šuo, triušis, papūgėlė ir žiurkėnas.

Nuspalvink – piešinėlis bus gražesnis.

△ ▽ ∞ ¢ △) ♥ △

) △ ∩ / ♥ ∞ * □ ∅ ♥ ⊙ ♥ △

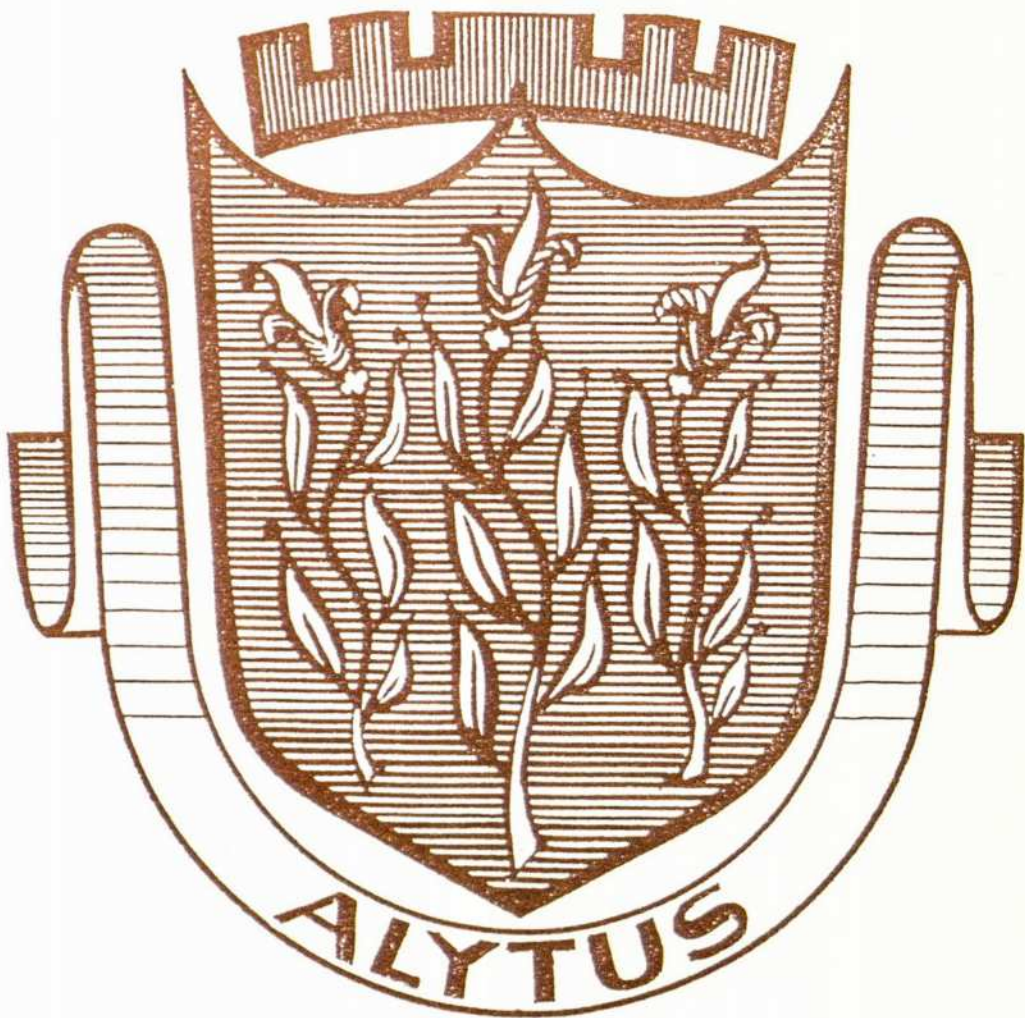
◇ ♥ ∅ ∞ △ △

 Q	 W	 E	 R	 T	 Y	 U	 I	 O	 P
 A	 S	 D	 F	 G	 H	 J	 K	 L	
 Ž	 X	 C	 V	 B	 N	 M	 ,	 .	

Kompiuterinė išdaiga

Garfildas neatsidžiaugia savo nauju kompiuteriu, tačiau prieš pradėdamas juo naudotis, turi iššifruoti svarbią žinią. Įrašyk raides, atitinkančias nurodytus simbolius, ir perskaityk slaptažodį.

Atsakymas: Saugokis kompiuterinio viruso.

dail. Telesforas Valius

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

JAV LB Lemonto Apylinkės valdybai, užsakiusiai 5 „Eglutės“ prenumeratas į Seinų ir Punsko mokyklas.

PLB vicepirm. švietimo reikalams, Mildai Lenkauskienei, užsakiusiai 15 prenumeratų Punsko, Gudijos bei Karaliaučiaus lietuviškomis mokykloms.

Juozui Plačiui už 5 dol. auką.

Danutei Paškonienei už 20 dol. auką.

Salomea Maksvytis už 5 dol. auką.

Liūdui Reivydai už 5 dol. auką.

Bronei Urbonienei už 5 dol. auką.

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410